

sejde na tom, je-li osvědčen nárok na výživu manželky mimo společnou domácnost a ohrožení tohoto nároku, ale nelze rozhodovati o důvodech rozvodu. Manžel jest povinen živiti svou manželku a příslušný nárok jest již v zásadě osvědčen trváním manželství. Nárok na placení výživného manželce, zdržující se mimo společnou domácnost, musí ovšem býti osvědčen buď ohrožením manželky ve společné domácnosti, nebo důvodným opuštěním domácnosti manželkou nebo svémocným zrušením společné domácnosti manželem. Nebezpečí pro ukojení nároku na výživu je osvědčeno tím, že manželka je nucena žíti mimo společnou domácnost, jsouc opuštěna nebo důvodně opustivši manžela. Proto nelze se v řízení o povolení prozatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. obíratí mimo osvědčení uvedených okolností ještě dále rozvodovými důvody. Právem se proto rekursní soud neobíral hysterií žalobkyně, o které bude rozhodovati teprve v rozvodovém sporu. Řízení není neúplné proto, že o hysterii žalobkyně nebyly provedeny důkazy. Nezáleží na tom, že svědci, slyšení za účelem osvědčení nároku žalobkyně a jeho ohrožení, zejména o tom, že žalovaný své manželce neposkytoval výživu, nadával jí a týral ji, tedy ji ohrožoval, nevypovídali z vlastní zkušenosti. Záleží na tom, zda jejich výpověď jest přesvědčující a svým obsahem stačí k osvědčení tvrzených okolností. Tomu je tak a rekursnímu soudu právem stačily výpovědi i svědků nepřímých k tomu, by pokládal za osvědčeno ohrožení žalobkyně.

Čís. 8094.

Jde na vrub příjemce dodávky, že, ač mu hrozil průpad podle § 933 obč. zák., neuplatnil v zákonné lhůtě nároky ze správy, a důvěruje slibům dodavatele, trpěl průtahy v provedení oprav. Propadnou lhůtu § 933 obč. zák. lze úmluvou stran prodloužit.

(Rozh. ze dne 1. června 1928, Rv I 1241/27.)

Žalovaná firma provedla pro žalující firmu opravu šnekového lisu a dodala lis žalobkyni dne 13. listopadu 1925. Žalobou zadanou dne 13. října 1926 domáhala se žalobkyně na žalované jednak vrácení přeplatku, jednak náhrady z důvodu správy. Žalobu o b a n i ž š í s o u d y zamítly, ježto byl žalobní nárok uplatňován po uplynutí šestiměsíční lhůty § 933 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka brojila v odvolání pouze proti tomu, že nenastal průpad žalobního nároku podle § 933 obč. zák., ježto hlásila žalované straně vady stroje jednak hned, jednak po té vícekrát po celou propadnou lhůtu a ježto žalovaná ji ujišťovala, že stroj bude správně fungovati, až se zaběhne; při tom dovolatelka jen dovozovala, že, kdyby se měla v ta-

kovém případě počítati propadná lhůta ode dne původního dodání stroje, mohl by prý se každý dodavatel vyhnouti závazkům ze správy, dodáváje nepotřebné stroje a prováděje zdlouhavě opravy. V odvolání se však dovolatelka neobírala tím, že prý část žalobního nároku jest samostatným nárokem na náhradu škody, od nároků ze správy odlišným a ze zvláštního činu žalované strany vzešlým, ani tím, že špatné provedení oprav v červnu a v červenci 1926 jest samostatnou zvláštní okolností, zavazující k náhradě škody podle XXX. hlavy občanského zákona. Dovolatelka neuplatnila v odvolání, že při opravách z června a z července 1926 šlo o dodatečně ujednanou samostatnou smlouvu o dílo, při níž by bylo lhůtu § 933 obč. zák. samostatně počítati ode dne 29. června nebo 8. července 1926. Tím jest již tento podklad žalobního nároku, — i kdyby se mělo za to, že žaloba byla oň vskutku opřena, — pro vyšší stolice odbyt a nemůže se dovolací soud, který podle § 502 c. ř. s. povolán jest jen k přezkumu rozhodnutí odvolacího soudu, s obejitím soudu druhé stolice obíratí těmito otázkami. Dovolací řízení není totiž k tomu, by bylo při něm doháněno, co mělo býti uplatněno v odvolání. Proto nelze přihlížeti k dovolacím vývodům, pokud se obírají tím, že žalobní nárok jest částečně opřen o důvod náhrady škody anebo že v červnu a v červenci 1926 došlo k nové samostatné smlouvě o dílo. Zbývá pouze otázka, zda by bylo žalobě vyhověti, pokud ji lze opřít o § 932 obč. zák. Tu správně dovodily soudy nižších stolic, že dílo bylo dodáno v listopadu 1925 a že nároky ze správy podle § 933 obč. zák. uhasly, ana žaloba byla podána teprve v říjnu 1926. Žalobkyně musí si nésti důsledky toho, že, ač jí hrozil průpad podle § 933 obč. zák., neuplatnila v zákonné lhůtě nároky ze správy, a že, důvěřujíc slibům žalovaného, trpěla průtahy v provedení oprav, kterých se domáhala. K vůli úplnosti se podotýká, že propadnou lhůtu § 933 obč. zák. lze úmluvou stran prodloužiti, ale že ze zjištěných okolností, že žalovaná uznala svou povinnost odstraniti vadu a že ji také odstraňovala, neplyne po rozumu § 863 obč. zák. závěr, že tím mlčky souhlasila s prodloužením lhůty § 933 obč. zák.

Čís. 8095.

Představenstvu okresní nemocenské pojišťovny přísluší správa a zastupování nemocenské pojišťovny až na věci, jež jsou zákonem nebo stanovami výslovně vyhrazeny usnesením valné hromady nebo společné schůze představenstva s dozorčím výborem. Vedoucí úředník okresní nemocenské pojišťovny není oprávněn za ni jednati.

(Rozh. ze dne 1. června 1928, Rv I 1408/27.)

Žalovaná okresní nemocenská pojišťovna vedla proti žalující firmě exekuci k vydobytí dlužných pojišťovacích příspěvků. Žalobu o zrušení exekuce opírala žalující firma o to, že vedoucí úředník žalované pojišťovny s ní ujednal, že příspěvky jest platiti ve lhůtách a že se vzdává práva vésti exekuci, budou-li splátky dodržovány a že splátky skutečně